

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **S. S.**

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt II K 1842/23

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku rozstrzygnięcia o okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Radomiu wyrokiem z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt II K 1842/23, uznał S. S. za winnego czynu z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata i oddał oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora. W punkcie V. wyroku orzekł wobec skazanego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. S. na odległość 50 m z wyłączeniem budynków Sądu i Prokuratury. Wobec braku zaskarżenia wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 grudnia 2023 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść oskarżonego S. S. złożył Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o środku karnym z art. 41a § 1 k.k. (pkt V części dyspozytywnej) oraz zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego S. S. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. S. na odległość 50 metrów z wyłączeniem budynków Sądu i Prokuratury bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15. co obliuguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środków karnych”.

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwala na jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd Rejonowy, orzekając wobec oskarżonego S. S. w pkt V sentencji wyroku, na podstawie art. 41a § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. S. na odległość 50 metrów z wyłączeniem budynków Sądu i Prokuratury (k. 98v), pominął wynikający z treści art. 43 § 1 k.k. obowiązek określenia czasu obowiązywania tego zakazu, nadając mu tym samym charakter bezterminowy.

Uchybienie to niewątpliwie ma istotny wpływ na treść wyroku, bowiem niewskazanie okresu obowiązywania środka karnego powoduje, że takie orzeczenie jest mniej korzystne dla oskarżonego, aniżeli w przypadku, gdyby doszło do prawidłowego zastosowania norm prawa karnego materialnego, nawet w sytuacji określenia okresu obowiązywania tego środka w maksymalnym wymiarze.

W orzecznictwie słusznie wskazuje się także na to, że „Ustawowy wymóg określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wyklucza możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu. Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę *in dubio pro reo*” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., sygn. akt V KK 256/08).

Ze względu na to, że przedmiotowa kasacja dotyczy uchybienia Sądu *meriti* polegającego jedynie na zlekceważeniu obowiązku ustalenia okresu obowiązywania środka karnego, nie kwestionuje zaś zasadności samego orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej w przedmiotowej sprawie, zaskarżony wyrok należało uchylić w zakresie braku rozstrzygnięcia o okresie obowiązywania tego środka i sprawę skazanego w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomiu, który, uwzględniając powyższe rozważania, wyda stosowne rozstrzygnięcie zgodnie z prawem.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]

Eugeniusz Wildowicz Waldemar Płóciennik Paweł Wiliński